

Sygn. akt IX Ka 80/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca: **SSO Izabella Rzewuska**

Sędziowie: SSO Anna Szymacha - Zwolińska (spr.)

SSO Agnieszka Techman

Protokolant: sekretarz sądowy Łukasz Giera

przy udziale Prokuratora Renaty Zielińskiej

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2018 r.

sprawy **G. F. ur. (...) w W., syna A. i M.** oskarżonego z **art. 280 § 1 k.k.**

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy- Woli w Warszawie

z dnia 18 września 2017 r., sygnatura akt III K 436/17

orzeka:

I. wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IX Ka 80/18

UZASADNIENIE

G. F. został oskarżony o to, że:

w dniu 29 maja 2017 r. około godz. 19.40 w W., w sklepie monopolowym zlokalizowanym przy ul. (...), stosując groźbę natychmiastowego użycia przemocy wobec ekspedientki R. B., polegającej na wycelowaniu w jej stronę repliki broni palnej – pistoletu z oznaczeniem (...) zażądał od wyżej wymienionej pieniędzy z kasy sklepu, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia czterech paczek papierosów marki C. oraz czterech batonów o łącznej wartości 70 zł na szkodę M. G., właściciela wymienionego sklepu, tj. o czyn z art. 280 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 18 września 2017 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Woli w Warszawie, III Wydział Karny, sygn. akt III K 436/17 orzekł co następuje:

I. w ramach zarzucanego czynu, oskarżonego G. F. uznał za winnego tego, że w dniu 29 maja 2017r około godziny 19.40 w W., przy

ul. (...), na terenie sklepu należącego do M. G., stosując groźbę natychmiastowego użycia przemocy wobec zatrudnionej w sklepie R. B. w ten sposób, że wycelował w jej stronę posiadaną replikę broni palnej (pistolet z oznaczeniem (...)),

co zostało odebrane przez R. B. jako groźba oddania strzału z tejże broni w jej kierunku w razie niespełnienia żądania oskarżonego, a następnie usiłował dokonać kradzieży nie określonej kwoty pieniędzy w gotówce, żądając od R. B. wydania pieniędzy z kasy sklepowej,

do czego jednak nie doszło wobec postawy R. B., po czym ostatecznie dokonał kradzieży czterech paczek papierosów marki C. oraz czterech batonów czekoladowych o łącznej wartości 70 zł na szkodę M. G.

i za to oskarżonego G. F. skazał na podstawie art. 280 § 1 kk, zaś na podstawie art. 280 § 1 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 i § 5 kk, na poczet kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu w punkcie I wyroku, zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności poczynając od dnia 29 maja 2017 r. godzina 20:10;

III. na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego zarejestrowanego jako DRZ (...), opisanego w punkcie I.2 wykazu (...) (k.113 akt) w postaci repliki broni (pistoletu wiatrówki), a także dowodu rzeczowego zarejestrowanego jako DRZ (...), opisanego w punkcie I.1 wykazu (...) (k. 113 akt) w postaci plecaka;

IV. na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócił oskarżonemu jako uprawnionemu dowód rzeczowy zarejestrowany jako DRZ (...), opisany w punkcie I.3 wykazu (...) (k.113 akt) w postaci bluzy z kapturem;

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego B. S. kwotę 900 (dziewięćset) złotych podwyższoną nadto o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VI. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego G. F. w całości z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania, w tym opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego G. F., który zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w części dotyczącej orzeczonej kary, tj. pkt I wyroku na korzyść oskarżonego G. F. w zakresie rozstrzygnięcia o karze.

Skarżący zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił niesłuszne niezastosowanie przez Sąd wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia orzeczonej kary, podczas gdy

z okoliczności sprawy wynika, iż oskarżony spełnił przesłanki do zastosowania wobec niego nadzwyczajnego złagodzenia kary określonego w art. 60 § 1 kk w zw. z art. 54 § 1 kk.

Na podstawie art. 427 § 1 kpk i 437 § 1 kpk skarżący wnosił, aby Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w zaskarżonej części i orzekł karę z zastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia kary. Jednocześnie wnosił o przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. B. S. kosztów pomocy prawnej przyznanej z urzędu, nieopłaconej ani w całości ani w części. Ponadto, w przypadku utrzymania wyroku w mocy, skarżący wnosił o zwolnienie oskarżonego od ewentualnych kosztów postępowania, gdyż jego sytuacja materialna jest tragiczna.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest niezasadna, co skutkowało utrzymaniem zaskarżonego orzeczenia w mocy.

Przed przystąpieniem do przedstawienia motywów, które Sąd Okręgowy miał na względzie utrzymując wyrok w zaskarżonej części w mocy, podkreślenia wymaga, że Sąd I instancji przeprowadził przewód sądowy zgodnie z zasadami procedury karnej i nie dopuścił się podlegających uwzględnieniu z urzędu uchybień, skutkujących koniecznością uchylecia wyroku niezależnie od granic apelacji i podniesionych zarzutów stosownie do wymogów art. 439 kpk lub 440 kpk.

Odnosząc się do podnoszonych w złożonej przez obrońcę oskarżonego apelacji zarzutów rażącej niewspółmierności kary, wskazania wymaga, iż tylko wówczas zarzut taki jest uzasadniony, jeśli z punktu widzenia nie tylko sprawy, ale i ogółu społeczeństwa, wymierzona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 listopada 2009 r.

w sprawie o sygn. akt II AKa 297/09, LEX nr 553884). Przy czym nie każda różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Niewspółmierność rażąca to znaczna, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną (vide wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 maja 2003 r., II AKa 163/03, OSA 2003/11/113). W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy takiej represji karnej wobec oskarżonego G. F. nie stwierdził.

Skarżący w apelacji podnosił głównie zarzut niesłusznego niezastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary poprzez nieuwzględnienie art. 60 § 1 kk w zw. z art. 54 § 1 kk. Podkreślenia wymaga w tym miejscu fakt, że możliwość nadzwyczajnego złagodzenia kary względem młodocianego jest uprawnieniem, a nie obowiązkiem orzekającego Sądu. Co więcej, stanowisko doktryny i orzecznictwa w tym zakresie jest klarowne i wskazuje, iż sam status młodocianego nie przesądza jeszcze o powinności zastosowania wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary (vide Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku II Wydział Karny z dnia 09 kwietnia 2015 r., sygn. akt II AKa 77/15, Legalis nr 1378346).

Nadto, w przypadku młodocianego, Sąd co prawda ma kierować się tym by sprawcę wychować i względy te winny być na pierwszym miejscu, jednakże wskazanie to nie eliminuje zasad wymiaru kary określonych w art. 53 kk. Względy wychowawcze nie stanowią zatem samodzielnego bytu jako podstawa szczególnego kształtowania wymiaru kary, ale są jedynie punktem wyjściowym i muszą być zestawione z pozostałymi okolicznościami podmiotowymi i przedmiotowymi, mającymi znaczenie dla wymiaru kary (vide Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie II Wydział Karny z dnia 27 lutego 2015 r., sygn. akt II AKa 43/14, Legalis nr 1241882). Ponadto, jedną z dyrektyw wymiaru kary, określoną w art. 53 kk jest stopień winy sprawcy czynu i sam fakt iż sprawca jest młodocianym nie może determinować Sądu w orzekaniu kar do niego nieadekwatnych. Względy wychowawcze wymierzonej kary nie mogą być mylone z pobłażliwością dla nagannych zachowań sprawcy wysoce zdemoralizowanego (vide Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi II Wydział Karny

z dnia 27 stycznia 2015 r., sygn. akt II AKa 315/14, Legalis nr 1249599), a z tą właśnie sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. G. F. był wcześniej karany za przestępstwa przeciwko mieniu, a mimo to uprzednio stosowane kary nie wpłynęły na niego w sposób wychowawczy albowiem po raz kolejny popełnił przestępstwo. Sąd Odwoławczy podziela w tym zakresie zdanie Sądu Rejonowego i nie widzi podstaw, by oskarżonemu karę nadzwyczajnie łagodzić.

Ponadto, analiza przebiegu wydarzeń z czasu popełnienia czynu przez oskarżonego, świadczy o tym, że przygotowywał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu, a nie, jak wskazywał skarżący, działał pod wpływem impulsu. W tym zakresie Sąd Odwoławczy w pełni zgadza się z analizą działań oskarżonego, przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy w toku postępowania pierwszo instancyjnego i opisaną szczegółowo w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 września 2017 r.

Konkludując, Sąd Okręgowy nie dostrzega podstaw, żeby podzielić zarzuty apelacji obrońcy oraz argumentację z nimi związaną. Skarżący niezasadnie wskazuje na naruszenie przez Sąd Rejonowy art. 60 § 1 kk w zw. z art. 54 § 1 kk, a nadto nadaje on nadmierne znaczenie okolicznościom przemawiającym na korzyść oskarżonego przy wymiarze kary. Co więcej, wydaje się, że skarżący zupełnie pomija okoliczności obciążające G. F. w tym fakt jego uprzedniej karalności, która dowodzi tego, że oskarżony nagminnie narusza porządek prawny posiadając przy tym lekceważący stosunek do podstawowych norm społecznych. Powyższe prowadzi do konstatacji, że uprzednio wymierzone mu kary nie były dla niego w żadnym stopniu wychowawcze. Tego rodzaju sposób postępowania oskarżonego nie pozwala na uznanie orzeczonej wobec niego kary za rażąco niewspółmierną w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. Z tego też względu środkowi odwoławczemu autorstwa obrońcy oskarżonego w całości należało odmówić słuszności.

W świetle powyższego wyrok Sądu Rejonowego, jako słuszny w zaskarżonej części, został utrzymany w mocy.

Mając na uwadze obecną sytuację osobistą oraz finansową oskarżonego, Sąd Odwoławczy postanowił zwolnić go z kosztów postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.